

РЕШЕНИЕ

№ 4

гр. София, 03.04.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение, в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Кънчева

ЧЛЕНОВЕ: 1. Жанина Начева

2. Теодора Стамболова

при секретаря Кр. Павлова в присъствието на прокурора Долапчиев изслуша докладваното от съдия Ж. Начева наказателно дело № 1142 по описа за 2018 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимия И. И. И. против решение № 196 от 28.09.2018 г. на Великотърновския апелативен съд по в. н. о. х. д. № 237/2018 г.

Жалбата се позовава на касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1-3 НПК. Оплакванията се поддържат с доводите, че правото на защита на подсъдимия е било нарушено, защото с решение № 163 от 16.11.2017 г. по н. д. № 937/2017 г. Върховният касационен съд възобновил наказателното производство и отменил споразумението само в частта на осъждането на подсъдимия за престъпление по чл. 304а НК и приложението на чл. 23 НК; че прокурорът не изпълнил касационното решение, а отделил материалите за престъплението по чл. 343в, ал. 2 НК в друго дело, което прекратил и внесъл обвинителен акт за престъпления по чл. 304а НК и по чл. 316 вр. чл. 308, ал. 2 НК; че при служебната проверка Великотърновският апелативен съд не върнал делото на прокурора и така допуснал съществено процесуално нарушение, довело и до неправилното приложение на материалния закон с осъждането на подсъдимия; че наказанието е явно несправедливо предвид опита за престъпление и

недооценените смекчаващи отговорността обстоятелства – постоянните грижи, които подсъдимият полагал за дете в изключително влошено здравословно състояние и ниската стойност на предмета на престъплението. Направено е искане за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на Великотърновския апелативен съд или за изменение на решението и определяне на наказание при условията на чл. 55 НК.

В съдебно заседание прокурорът от Върховна касационна прокуратура дава заключение, че решението следва да бъде оставено в сила.

Защитникът (адв. Т.) е изпратил писмено становището си, че поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите в жалбата, съображенията на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347 ал. 1 от НПК, намери следното:

С присъда № 16 от 13.04.2018 г. на Плевенския окръжен съд по н. о. х. д. № 170/2018 г. подсъдимият И. И. И. е признат за виновен в това, на 16.05.2017 г. в [населено място] да е дал дар на длъжностни лица, полицейски органи – П. Е. К. и Ж. Ц. Ж., за да не извършат действия по служба, поради което и на основание чл. 304а НК и чл. 58а, ал. 1 НК е наложено наказание от четири години лишаване от свобода и глоба в размер на хиляда лева. Определен е първоначален строг режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода.

С присъдата подсъдимият И. И. И. е бил осъден и за престъпление по чл. 316 вр. чл. 308, ал. 2 НК, за което му е наложено наказание от две години лишаване от свобода и определен първоначален строг режим. На основание чл. 23 НК на подсъдимия И. е определено общо наказание по съвкупност – четири години лишаване от свобода, към което е присъединено наказанието глоба в размер на хиляда лева. Определен е първоначален строг режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода.

Съдът е приложил разпоредбата на чл. 59 НК, на чл. 53, ал. 1 НК и в тежест на подсъдимия е възложил разноските по делото.

С решение № 196 от 28.09.2018 г. на Великотърновския апелативен съд по в. н. о. х. д. №237/2018 г. присъдата е отменена в частта, с която подсъдимият И. е бил осъден за престъпление по чл. 316 вр. чл. 308, ал. 2 НК и на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 НПК наказателното производство в тази част е прекратено. Присъдата е била изменена в частта за престъплението по чл. 304а НК, като деянието е преквалифицирано в престъпление по чл. 304а вр. чл. 18, ал. 1 НК и наложеното наказание лишаване от

свобода е намалено на две години. Присъдата е отменена и относно приложението на чл. 23 НК, отнемането на свидетелството за правоправление на основание чл. 53 НК и за сумата от 45 лева и 16 ст., представляваща разноски по делото.

В останалата част присъдата на първоинстанционния съд е потвърдена.

Жалбата е неоснователна. Доводите на подсъдимия в подкрепа на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК не могат да бъдат възприети. Те са изцяло насочени срещу процесуалните действия на прокурора, свързани с престъпление по чл. 343в НК, което не е било предявено с внесения обвинителен акт. Както е посочено в Тълкувателно решение № 2 от 7.10.20012 г. на ОСНК на ВКС обвинителният акт определя предмета на доказване по делото и очертава рамките, в които ще се развие процесът на доказване. В случая процесуалното нарушение, допуснато от първоинстанционния съд, който постановил осъдителна присъда и по предявеното обвинение с обвинителния акт за престъпление по чл. 316 вр. чл. 308, ал. 2 НК, Великотърновският апелативен съд надлежно е отстранил, упражнявайки правомощията си по чл. 334, т. 4 НПК.

Конкретни доводи за нарушение на материалния закон не се изтъкват в жалбата на подсъдимия. Оплакването е изцяло обвързано с неоснователните му доводи за допуснато съществено процесуално нарушение от Великотърновския апелативен съд.

Не е налице и касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК. При индивидуализация на наказанието въззивният съд не е пренебрегнал влошеното здравословно състояние на детето на подсъдимия, размера на предмета на престъплението и деянието, останало във фазата на опита. Те адекватно са били взети предвид съобразно относителната им тежест в рамките на съвкупността от обстоятелства с влияние при избора на конкретната мярка на наказание. Посочените обстоятелства в съчетание с изразеното съжаление и разкаяние, демонстриращи критична преоценка на извършеното, са мотивирали въззивния съд да намали размера на наказанието лишаване от свобода, което е индивидуализирал при условията на чл. 54 НК на три години и законосъобразно го е редуцирал на две години в съответствие с изискванията на чл. 58а, ал. 1 НК. Тези обстоятелства обаче не са нито многобройни, нито някое от тях има изключителен характер, поради което липсват предпоставките за приложение на чл. 55 НК. На смекчаващите отговорността обстоятелства съдът е противопоставил поредица от отегчаващи – многобройни предходни осъждания и налагани санкции по административен ред, които разкриват видимо трайна линия на поведението, както и специфични характеристики на случая, които допълнително

разкриват в неблагоприятна светлина личността на извършителя. Ето защо наложеното наказание не носи белези на явна несправедливост, а проявата на по-голяма снизходителност би била несъвместима с целите по чл. 36 НК.

При отсъствието и на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения Върховният касационен съд, на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 196 от 28.09.2018 г. на Великотърновския апелативен съд по в. н. о. х. д. № 237/2018 г.

Настоящото решение не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: